

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ενιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν ζωὴν ἡμῶν ὠφελείαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οὐκραϊνικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστὸν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικῶς:

Ἐτησίαν... δρ. 8,—
Ἐξάμηνος... > 4,50
Τριμήνος... > 2,50

Ἐξωτερικῶς:

Ἐτησίαν φρ. χρ. 10,—
Ἐξάμηνος > 5,50
Τριμήνος > 3,—

Δι' ἀποδοχὰς ἀρχοῦσας τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικῶς λπ. 20. Ἐξωτερικῶς φρ. χρ. 0,20
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἕκαστον λπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριαιῶν δρ. 38, παρὰ τὸ Βαθράκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 15ος

Ἐν Ἀθήναις, 15 Μαρτίου 1908

Ἔτος 80όν.—Ἀριθ. 16

ΜΥΣΤΗΡΙΟΔΕΣ ΕΓΚΛΗΜΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)

—Ἄ! ἀνέκραξεν ὁ κ. Γιοχάουζεν, ὁ ἐνωμοτάρχης Ἐκ Ι... Μ' αὐτὸς ἐγνώριζε τὸν Πός.

—Πραγματικῶς μίλησαν οἱ δύο τοὺς ἀρκετὴ ὥρα.

—Καὶ ὅλοι αὐτοὶ τότε ἔφυγαν ἀπὸ ἐδῶ; ἠρώτησεν ὁ δικαστὴς Κρόσσοφ.

—Στὰς ἐκτὼ-ἄκτῳμισι, ἀπεκρίθη ὁ Κρόσφο. Ἐκλείσασα τότε τὴν πόρτα τοῦ μαγαζιοῦ, τὴν ἐκλείδωσα κ' ἔβαλα τὶς ἀμπάρες ἀπὸ μέσα.

—Ὅστε ἀπέξω δὲν ἤμπορουσε κανεὶς νὰ τὴν ἀνοίξῃ;

—Ὅχι.

—Ἀλλὰ οὔτε καὶ ἀπὸ μέσα, ἂν δὲν εἶχε τὸ κλειδί...

—Οὔτε ἀπὸ μέσα.

—Καὶ τὸ πρῶτ' τὴν ἡμέραν ἐστὶ κλεισμένη;

—Μάλιστα, τὴ βρῆκα ὅπως τὴν ἄφισα. Στὶς τέσσερες, ὁ ταξειδιώτης ἐδόγηκε ἀπὸ τὴν κάμαρά του... Τοῦ ἔφεξα μὲ τὸ φανάρι μου... Μοῦ πλήρωσε δὲ, μοῦ χρωστοῦσε: ἐνάμισι ρούβλι. Ἦταν κουκουλωμένος, ὅπως ἦλθε, καὶ δὲν μπόρεσα νὰ ἰδῶ τὸ πρόσωπό του... Τοῦ ἀνοίξα τὴν πόρτα, καὶ ἅμα ἔφυγε, τὴν ἐξανάκλεισα.

—Δὲν εἶπε ποῦ ἐπήγαγε;

—Δὲν εἶπε τίποτε.

—Τὴ νύκτα, δὲν ἄκουσες κανένα κρότο ὑποποτο;

—Τίποτε.

—Τὴν ὥρα ποῦ ἔφυγεν ὁ ταξειδιώτης αὐτός, νομίζεις, Κρόσφο, ὅτι τὸ ἐγκλημα εἶχε γίνῃ πλέον;

—Ἔτσι φαίνεται.

—Καὶ ἀφοῦ ἔφυγε ἐκεῖνος;

—Ἐγύρισα ἐπὶ τὴν κάμαρά μου καὶ πλάγιασα ἐπὶ τὸ κρεβάτι μου ὡς πού νὰ φέξῃ ἄλλὰ μοῦ φαίνεται πῶς δὲν μ' ἐπῆρε ὁ ὕπνος...

—Ὅστε, ἂν ἀπὸ τὶς τέσσερες ὡς τὶς ἔξη, ἐγίνετο κανένας κρότος εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Πός, βέβαια θὰ τὸν ἤκουες...

—Βεβαίωτατα! ἐπειδὴ ἡ κάμαρά μου, ἂν καὶ ἐπὶ τὸν κῆπο, γειτονεῖ μετὰ τὴ δική του, καὶ ἂν ἐγίνετο πάλι μετὰ τοῦ Πός καὶ τοῦ δολοφόνου, θὰ ξυπνοῦσα.

—Ναί, εἶπεν ὁ ταγματάρχης Βέβντερ, ἀλλὰ καμμία πάλι δὲν ἐγίνετο ὁ δυστυχὴς ἔμεινε ἐπὶ τὸν τόπο, μετὰ τὴν μαχαίρα τοῦ τοῦ τρύπησε τὴν καρδιά, μέσα ἐπὶ τὸν ὕπνον του.

Δὲν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία ὅτι τὸ ἐγκλημα εἶχε τελεσθῆ πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ ἀγνώστου ταξειδιώτου. Ἐν τούτοις ὁμως καὶ αὐτὸ δὲν ἦτο ἀπολύτως βεβαιωμένον, ἐπειδὴ ἀπὸ τῆς τετάρτης μέχρι τῆς πέμπτης ὥρας, τὸ ἦτο ἀκόμη βαθύ, ἢ θύελλα ἐξηκολούθει νὰ μαίνεται, ἢ ὁδὸς ἦτο ἐρημος, καὶ ἕνας κακοῦργος θὰ ἤμπορούσε νὰ εἰσελθῇ ἀπαρητήρητος, δι' ἀναβάσεως καὶ ρήξεως, εἰς τὸ πανδοχεῖον.

Ὁ Κρόσφο ἐξηκολούθησε νὰ ποκρίνεται κατηγορηματικώτατα εἰς τὰς ἐρωτήσεις τοῦ ἀνακριτοῦ.

Προφανῶς οὐδέποτε ἐσκέφθη ὅτι αἱ ὑποψίαι ἤμποροῦσαν νὰ στραφοῦν ἐναντίον του. Ἄλλως τε εἶχεν ἤδη ἀποδειχθῆ ὅτι ὁ δολοφόνος, ἐκ τῶν ἔξω, ἐβίασε τὸ παραθυρόφυλλον, ἔθραυσε τὸν ὑαλοπίνακα καὶ ἤνοιξε τὸ παράθυρον, καὶ ὅτι μετὰ τὸ ἐγκλημα, — ἐπίσης ἀποδεδειγμένως, — ἔφυγε διὰ τοῦ ἰδίου παραθύρου, ἀποκαμῖζων τὰ δεκαπεντακισχίλια ρούβλια τοῦ θύματος.

Ὁ Κρόσφο διηγήθη κατὰ πῶς ἀνεκάλυψε τὴν δολοφονίαν. Ἐγερθεὶς περὶ τὴν ἐβδόμην ὥραν, περιεφέρετο εἰς τὴν αἴθουσαν, ὅταν ὁ ὁδηγὸς Μπρόξ, ἀφίσας τὸν ἀμαξοπηγὸν καὶ τὸν γιέμισι καταγινομένους νὰ ἐπισκευάσουν τὴν ἀμαξάν, ἦλθεν εἰς τὸ καπηλεῖον. Ἡθέλησαν καὶ οἱ δύο νὰ ἐξυπνίσουν τὸν Πός. Ἀλλὰ καμμία ἀπάντησις εἰς τὴν φωνὴν των. Ἐπίσης καὶ ὅταν ἐπέκπησαν τὴν θύραν

Ἐπανῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ἀγνώστου ταξειδιώτου... (Σελ. 122, στ. γ')

του δωματίου του. . . Την έβιασαν τότε κ' εύρέθησαν ενάπιον πτώματος.

— Είσαι βέβαιος, ήρώτησεν ο δικαστής Κέρστορφ, ότι την στιγμήν εκείνην ο Πός δεν ανέπνεε καθόλου;

— Καθόλου, κύριε ανακριτά, απε- κρίθη ο κάπηλος συγκεκινημένος. Ήταν πιά πεθαμένος, κόκκαλο. Ο Μπρόξ και έγώ εκάμαμε ότι μπορούσαμε για να τον συνεφέρουμε... αλλά ποὺ για φαντασθήτε! με τέτοια μαχαίριά 'στην καρδιά!...

— Δεν εύρηκατε το όπλον ποὺ μεταχειρίσθη ο δολοφόνος;

— "Οχι" φαίνεται: δτι εφρόντισε να το πάρη μαζί του!

— Βεβαιώνεις, επέμεινε ο ανακρι- τής, ότι το δωμάτιον του Πός ήτο κλει- σμένον από μέσα;

— Μάλιστα, και με σύρτη και με κλειδί, απεκρίθη ο Κρόφφ. Ο οδηγός Μπρόξ ας το μαρτυρήσῃ. . . Γι' αυτό αναγκασθήκαμε να σπάσωμε την πόρτα.

— Ο Μπρόξ έφυγε έπειτα;

— Μάλιστα, έφυγε βιαστικός. Έπρεξε 'στό Περνάου να ειδοποιηθῇ την Αστυ- νομία, και η Αστυνομία έστειλε δύο χωροφύλακας.

— Ο Μπρόξ δεν έγύρισε;

— "Οχι, αλλά θα γυρίση όπου κι' αν είνε, γιατί θέλει να ανακριθῇ.

— Πολύ καλά, απεκρίθη ο κ. Κέρ- στορφ. Είμπορείς να ποσουρήσῃς, αλλά να μη φύγης από το πανδοχείον, και να μείνῃς εἰς την διάθεσίν μας.

— Μένω.

Μετ' όλιγον, ο ανακριτής έπληρο- φορήθη ότι ο οδηγός Μπρόξ έπανήλθεν εἰς τόν Σπασμένον Στλαυρόν. Ήτο ο δεύτερος μάρτυς, και η κατάθεσίς του θα ήτο τόσον σημαντική όσον και η του Κρόφφ, με την όποιαν βεβαιώσ θα συνε- ράουε.

Εισήγαγον τόν Μπρόξ εἰς την αίθου- σαν. Τῇ προσκλήσει του δικαστοῦ, έ- δωσε τόνόμά του, το έπώνυμον, την ή- λικίαν και το επαγγελμα, τα όποια ο γραμματεὺς έσημείωσεν εν τάξει. Μετά τοῦτο διηγήθη πᾶν οτι εγνώριζε σχε- τικόν πρὸς τούς ταξειδιώτας, τούς ό- ποιους παρέλαθεν εν Ρίγας, και πρὸς τα καθ' όδον συμβάντα, χωρίς να πα- ραλείψη καμμίαν λεπτομέρειαν. Έπε- βεβαίωσε δε την κατάθεσιν του κάπηλου εἰς οτι αφέρωσ την ανακάλυψιν του έγ- κληματος και την ανάγκην εἰς την ό- ποίαν εύρέθησαν να βιάσουν την θύραν του δωματίου, διότι ο Πός δεν τοῖς άπε- κρινέτο. Επέμεινε επίσης και εἰς εν γεγονός, πολλῆς προσοχῆς άξιον, οτι δηλαδή κατά το ταξειδιόν, εἰς την άμαξαν, ο τραπεζιτικός υπάλληλος εί- χεν ίσως αποκαλύψῃ άσυνέτως οτι με- τέβαινεν εἰς Ρέβελ διά να παραδώσῃ σπουδαίον χρηματικόν ποσόν εκ μέρους τῆς Τραπέζης Γιοχάουζεν.

— Εἶνε βέβαιον, προσέθεσεν, ότι ο ά- γνωστος μας ταξειδιώτης καθώς και οι διάφοροι γίμμοις τούς όποιους αλλάζο- μεν εἰς κάθε σταθμόν, θα έπρόσεξαν το πορτοφόλι του, και δι' αυτό μάάλιστα τοῦ έκαμα την παρατήρησιν.

Έρωτηθεῖς περὶ του άγνωστου τα- χειδιώτου, ο Μπρόξ απεκρίθη:

— Δεν τόν γνωρίζω, δεν ήμπόρεσα να ιδώ ούτε μίαν στιγμήν το πρόσωπόν του.

— Πότε έφθασεν εἰς τόν σταθμόν;

— Όλίγα λεπτά πρὶν αναχωρήσῃ η άμαξα.

— Εἶχε κρατήσῃ θέσιν από πρὶν;

— "Οχι, κύριε ανακριτά.

— Επήγαυε εἰς το Ρέβελ;

— Επλήρωσε θέσιν ως το Ρέβελ· αυτό μόνον εἰμπορῶ να εἶπω.

— Δεν έσυμψρόνησατε να γυρίσησ το πρωί και να επισκευάσῃς την άμαξα;

— Μάλιστα, κύριε ανακριτά, εμεί- ναμε σύμφωνοι να γυρίσω το πρωί και να τούς πάρω και τούς δύο.

— Και όμως, την άλλη μέρα, από τας τέσσερες το πρωί, ο ταξειδιώτης έφυγε μενούσ το ποὺ. Πῶς το εξήγησε αυτό;

— Ξέρω κ' έγώ... Απορήσα δταν ο Κρόφφ μοὺ το εἶπε... Έσκέφθηκα όμως οτι πιθανόν να έσκόπευε να μείνῃ εἰς το Περνάου, και επειδή δεν απέιχε παρά κχιμμία δωδεκαριά βέρστια, άπεράσισε να υπάγῃ πεζός.

— Αν αὐτός ήτο ο σκοπός του, πα- ρετήρησεν ο ανακριτής, διατι να μην υπάγῃ εἰς το Περνάου το ίδιο βράδυ, μετά το πάθημα τῆς άμάξης;

— Πραγματικῶς, αὐτό έσυλλογίσθη- κα κ' έγώ...

Η άνάκρισις του Μπρόξ έτελειώσεν εδῶ και ο οδηγός έλαβε την άδειαν να εξέλθῃ από την αίθουσαν.

Άμα εξήλθεν, ο ταγματάρχης Βέρν- τερ εἶπε πρὸς τόν Ιατρον Χαμίν:

— Έχετε να κάμετε άλλας παρα- τηρήσεις ἐπὶ του πτώματος;

— "Οχι, κύριε ταγματάρχα, απε- κρίθη ο Ιατρός. Εξηκριβῶσα τελείως την θέσιν, το σχῆμα και την διεύθυνσιν του τραύματος.

— Δεν υπάρχει άμφιβολία ότι ο Πός εκτυπήθη μ' έγχειρίδιον;

— Καμμία. Μ' έγχειρίδιον, του ό- ποιου ο δακτύλιος άπετυπώθη περίξ τῆς πληγῆς, έβεβαίωσεν ο Ιατρός Χαμίν.

Ίσως ήτο τοῦτο τεκμήριον, το όποιον θα έχρησόμεθα εἰς την άνάκρισιν.

— Είμπορῶ να διατάξω, ήρώτησε τότε ο κ. Γιοχάουζεν, να μεταφερθῇ ο νεκρός εἰς την Ρίγαν, όπου θα γινήῃ η κηδεία;

— Είμπορεῖτε, απεκρίθη ο ανακρι- τής.

— Ὡστε ψεύγομεν τώρα και ήμεῖς; ήρώτησεν ο Ιατρός.

— Ναι, απεκρίθη ο ταγματάρχης· εδῶ δεν υπάρχει άλλος μάρτυς δια να εξετασθῇ.

— Πρὶν φύγωμεν, εἶπε τότε ο κ. Κέρστορφ, επιθυμῶ να επισκεφθῶ ά- κόμη μίαν φορᾶν το δωμάτιον του τα- χειδιώτου... Πιθανόν να μάς διέφυγε κανέν τεκμήριον.

Ο δικαστής, ο ταγματάρχης, ο Ια- τρός και ο κ. Γιοχάουζεν επανήλθον εἰς το δωμάτιον. Ο Κρόφφ τοῖς ήκολού- θησε πρόθυμος να ποικριθῇ εἰς πᾶσαν τὴν ερώτησιν. Ο δικαστής έσκόπευε να ερευνησῇ την τέφραν τῆς έστίας, δια να βεβαιωθῇ οτι δεν περιείχε τίποτε ύποπτον. Καὶ πρώτα-πρώτα οι όφθαλ- μοί του έπασαν ἐπὶ του σιδηροῦ συνδαι- λιστήρος, ο όποιος άπέκειτο εἰς μίαν γωνίαν τῆς έστίας. Τῶν επήρ, τόν εξή- τασε και έβεβαίωθη οτι ήτο παραμορ- φωμένος από κάποια ισχυράν προσπά- θειαν. Μήπως ήτο αὐτός ο μοχλός, δια του όποιου εδίασθη το παραθυρόφυλλον του δωματίου του Πός; Ήτο πολύ πιθα- νόν. Συνδυαζόμενον δε τοῦτο με το άλλο τεκμήριον— τῶν ίχνῶν, τῶν παρατη- θέντων πρὶν ἐπὶ του ξύλου και του τοί- χου του παραθύρου,— ήγεν εἰς το εξῆς συμπέρασμα, το όποιον ο ανακριτής ά- νεκοίνωσεν εἰς τούς συντρόφους του ἀφοῦ εξήλθον από το καπηλειόν, δταν ο Κρόφφ δεν τούς ήκουε πλέον:

— Τὸ έγκλημα θα διεπράχθη η υπό κακούργου ελθόντος έξωθεν, η υπό του κάπηλου, η υπό του άγνωστου ταξειδιώ- του. Άλλ' η κατάσταση του συνδαιλι- στήρος και τα ίχνη του παραθύρου δεν έπιτρέπουν καμμίαν άμφιβολίαν, οτι δράστης εἶνε ο άγνωστος αὐτός. Ήξυρε βέβαια οτι το χαρτοφυλάκιον του Πός περιείχε σπουδαίον χρηματικόν ποσόν.

Την νύκτα, αφοῦ ήνοιξε το παραθύρον του δωματίου του, επήδησεν εἰς τόν δρόμον και, μεταχειρισθεῖς τόν συνδαι- λιστήρα ως μοχλόν, έβιασε το παρα- θυρόφυλλον του δευτέρου δωματίου, εφρόνευσε τόν Πός κοιμώμενον και, μετά την κλοπήν, επανήλθεν εἰς το δωμά- τιόν του, όπόθεν εξήλθε εἰς τας τέσσε- ρες το πρωί, με το πρόσωπον πάντοτε κουκουλωμένον... Ο ταξειδιώτης αὐτός εἶνε ασφαλῶς ο δολοφόνος...

Τίποτε δεν ήδύνατο τις νάντιτάξῃ έναντίον του συμπεράσματος τοῦτου. Άλλὰ ποῖος ήτον ο άγνωστος ταξειδιώ- τῆς; Θα κατώρθωσαν ποτε να τόν ανα- καλύψουν;

— Κύριοι, εἶπε τότε ο ταγματάρχης Βέρντερ, τα πράγματα προφανῶς συνέ- θησαν όπως μάς τά εἶπε πρὸς όλιγου ο κ. δικαστής... Άλλ' η άνάκρισις παρουσιά- ζει συχνά μεγάλας εκπληξείς και καμ- μία προφύλαξις δεν εἶνε ποτε περιττή.

Θα κλειδώσω το δωμάτιον του ταξει- διώτου, θα πάρω το κλειδί και θα φύω-

εδῶ δύο χωροφύλακας με την διαταγήν να μην απομακρυνθοῦν ποτε από το κα- πηλειόν, και συγχρόνως να επιτηροῦν τόν κάπηλον.

Τὸ μέτρον έπεδοκιμάσθη και ο ταγ- ματάρχης έδωσε τας αναγκαίας δια- ταγάς.

Όλίγον πρὶν ανέλθουν εἰς την άμα- ξαν, ο κ. Γιοχάουζεν έλαβε κατά μέρος τόν ανακριτήν και τῷ εἶπε:

— Υπάρχει μία λεπτομέρεια, την όποιαν άκόμη δεν ανεκοίνωσα εἰς κα- νένα, κύριε Κέρστορφ, και την όποιαν πρέπει να γνωρίζετε.

— Ποία;

— "Οτι έγω κρατήσῃ τούς αριθμούς τῶν κλαπέτων χαρτονομισμάτων Ήσαν εκάτον πενήντα τῶν 100 ρουβλιῶν έκασ- τον, και ο Πός τά εἶχε κάμη δλα μίαν δέσμη...

— "Α, ώστε εκρατήσατε τούς αριθ- μούς... ήρώτησεν ο ανακριτής σκε- πτικῶς.

— Μάλιστα, κατά την συνήθειάν μου· και θα γνωστοποιήσω αὐτούς τούς αριθ- μούς εἰς τας διάφορους Τραπέζας τῆς Ρωσσίας...

— Καλλίτερα, νομίζω, να μην κά- μετε τίποτε, απεκρίθη ο κ. Κέρστορφ. Είμπορῆ το μέτρον σας να περιέλθῃ εἰς γνώσιν του κλέπτου, και τότε θα φοβηθῇ, θα φύγῃ εἰς το Έξωτερικόν, θα εύρη πάντοτε ένα μέρος, όπου οι αριθμοί τῶν χαρτονομισμάτων δεν θα εἶνε γνωστοί...

Ας τὸν αφίσωμεν λοιπόν να νομίζῃ οτι δεν γνωρίζουν τούς αριθμούς, και πι- θανόν να πισωθῇ.

Μετ' όλιγον η ιδιωτικῆ άμαξα εξεκί- νει δια την Ρίγαν, φέρουσα τόν ανακρι- τήν μετά του γραμματέως του, τόν τρα- πεζίτην, τόν ταγματάρχην και τόν Ια- τρόν. Τὸ δε καπηλειόν του Σπασμένου Στλαυρόν έμεινε υπό την επιτήρησιν δύο χωροφύλακων, οι όποιοι διετάχθησαν να μην απομακρύνωνται εκειθεν ούτε νύ- κτα ούτε ήμέραν.

(Έπεται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΛΗΡΙΣΜΟΣ

Στην πόρτα στέκει η μάνα μου, Και τ' άσπρο της το χεῖλι Σα φύλλο τρεμοσίνισται, Σαν ψάρι που σπαράζει.

Η άδελφοῦλα μου «έχε γειά» Μοὺ λέει με το μαντίλι, Μιὰ το σελτεῖ οἱ έπειτα Στά μάτια της το βάξει.

Κι' ο άδελφός μου, ως τῇ γωνιά Του δρόμου της κό πγαίνει Με πρόσωπο σα χαρῶτό, Με άθόλωτα τα μάτια.

Μα νοιάθῃ, δταν μαγκάλασε, Πῶς βράζει κ' άνασάνει, Πῶς μέσα σποιν τα σπλάχνα του Καὶ γίνονται κομμάτια!

ΑΔΕΛ. ΠΑΛΛΗΣ

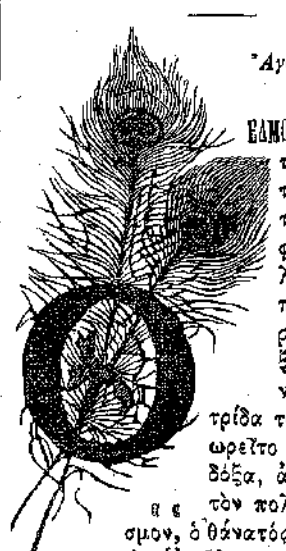
ΑΔΕΛ. ΠΑΛΛΗΣ

ΑΔΕΛ. ΠΑΛΛΗΣ

ΑΔΕΛ. ΠΑΛΛΗΣ

ΑΔΕΛ. ΠΑΛΛΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ Ο ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ ΤΗΣ "ΚΑΡΔΙΑΣ,"

Αγαπητοί μου

ΕΜΟΝΟΣ Δε· Αμί- τσις, ένας από τούς μεγαλει- τέρους συγγρα- φείς τῆς Ιτα- λίας, απέθανε πρὸ λίγων ημε- ρῶν εἰς αποπλη- γίας. "Οχι μόν- ον εἰς την πα- τριδα του, όπου έθε- ωρετο κορυφή και δόξα, αλλά εἰς όλον τὸ πολιτικόν κόσ- μόν, ο θάνατός του εθρηνήθη ως άπόλασις. Διότι παντοῦ τὸ ὄνομα του Δε· Αμίτσις ήτο πασίγνωστον, παντοῦ τὰ έργα του μεταφράσθησαν και ανεγνώσθησαν, παν- τοῦ ο Ιταλὸς συγγραφεὺς εἶχε θαυμα- στὰς ένθουσιώσει.

Μεταξύ αὐτῶν εἶνε και παιδιὰ, η άν- δρες οι όποιοι τὸν ανέγνωσαν μόνον δταν ήσαν παιδιὰ... Διότι εκτός τῶν βιβλιῶν ποὺ έγγραψε δια τούς μεγάλους, ο Δε· Αμίτσις έγγραψε και δια τούς μι- κροῦς. Ήτο λοιπόν και παιδικὸς συγ- γραφεὺς. Οι παλαιότεροι αναγνώσται τῆς «Διαπλάσεως» τὸν έγνώρισαν και τὸν ήγάπησαν πολύ. Καὶ δια τοῦτο η σημερινῆ μου επιστολῆ εἶνε αφιερωμένη εἰς αὐτόν.

Ο Δε· Αμίτσις υπηρέτησε κατ' άρ- χῆς ως άξιωματικὸς εἰς τὸν Ιταλικόν στρατόν, έπολέμησε γενναίως, και μά- λιστα επληρώθη εἰς κάποιαν μάχην.

Εἰς τὴν στρατιωτικῆν και πεῖραν βρέι- λονται και τὰ θαυμάσια εκείνα «Στρα- τιωτικὰ Διηγήματα», εἰς τὰ όποια δια- λάμπει τόση φιλοπατρία και τὰ όποια εμπνεῖνον τόσην αγάπην πρὸς τὴν στρα- τιωτικὴν ζωήν. Τὰ «Στρατιωτικὰ Διη- γήματα» του Δε· Αμίτσις μεταφράσθη- σαν κατ' εκλογήν και ελληνικά υπό του κ. Ανίνιου και εξεδόθησαν υπό τοῦ «Συλλόγου πρὸς διάδοσιν ωρελίμων βι- βλιῶν». Τερπνόν και παιδαγωγικώτα- τον βιβλιαράκι, τὴν ανάγνωσιν τοῦ ό- ποιου συνιστῶ θερμῶς εἰς ὅλους τούς νέους, οι όποιοι θα υπηρηθῶσιν μίαν ήμέραν τὴν πατρίδα των ως στρατιῶται.

Θάποκομίσουν μίαν εντύπωσιν ζωηράν, εν αίσθημα γενναίον, το όποιον θα τοῖς καταστήσῃ γλυκυτέραν τὴν εκπλήρωσιν τοῦ ιεροῦ αλλά και επιπόνου εκείνου καθήκοντος...

Παραιτηθεῖς τῶν τάξεων του στρατοῦ, δια να επιδοθῇ εἰς τὴν φιλολογίαν, ο Δε

· Αμίτσις επέχειρησε διάφορα ταξειδία· Κανείς ποτε συγγραφεὺς δεν περιέγραφε ζωηρότερα τας χώρας ποὺ επισκέφθη.

Τὰ βιβλία του τα περιγράφοντα τὴν Ι- σπανίαν, το Λονδίνον, το Μαρρόκκον και πρὸ πάντων τὴν Κωνσταντινούπολιν, εἶνε άριστουργήματα εἰς το είδος των.

Η «Κωνσταντινούπολις» του Δε· Αμί- τσις μεταφράσθη πρὸ ἐτῶν— υπό του Βερναρδάκη, αν δεν απατώμαι — και ε- δημοσιεύθη εἰς το περιοδικόν «Εστία».

Δεν ήτύχησα ποτε να επισκεφθῶ τὴν «Βασιλίδα των πόλεων», αλλά έγω μίαν εντύπωσιν ως να τὴν έπισκέφθη, ως να τὴν εἶδα με τὰ μάτια μου· και τότε το δρεῖλω εἰς τὴν δαιμονίαν περιγραφήν του Δε· Αμίτσις.

Πολλοὶ μεγάλοι συγγρα- φείς περιέγραψαν τὴν Κωνσταντινούπο- λιν. Ο Ιταλὸς τοῖς υπερέβη ὅλους.

Αλλ' ίσως το θαυμαστότερον βιβλίον του Δε· Αμίτσις εἶνε η «Καρδια» (Cuore), μικρὰ συλλογὴ διηγηματικῶν και παρανέσεων δια τὰ παιδιὰ. Άλλὰ με ποίαν τέχνην γραμμένη, με ποίαν χάριν, με πόσον αἰσθημα, με πόσην τρυφερότητα!

Η «Διαπλάσις» μετέ- φρασεν από το περίφημον αὐτὸ βιβλίον κ' εδημοσίευσεν εἰς παλαιούς της τόμους πολλά κομμάτια. Δεν εἰσέρω αν εδη- μοσιεύθη ελληνικά και ὁλόκληρον. Εἰ- σέρω όμως οτι μεταφράσθη κ' εδημο- σιεύθη εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσ- μου, ἀκόμη και Ιαπωνικά.

Μία Ιτα- λικῆ εκδοσις τῆς «Καρδίας» εἶνε πε- ριργοτάτη, διότι εἰς τὴν αρχὴν του βι- βλίου, ως σύστασιν, έχει επισυναφήν πα- μοίωτομα τὰ έξώφυλλα ὅλων τῶν ξένων του εκδόσεων!

Όλίγα βιβλία 'στὸν κόσμον, πραγματικῶς, έτυχον τοιαύτης τιμῆς, να γίνουιν παγκόσμια.

Όσο δια τὴν Ι- ταλίαν, εἰς ὅλα εκει τὰ δημοτικά σχο- λεία εἶνε εισηγημένη ως αναγνωστι- κὸν βιβλίον η «Καρδια», και δεν υπάρ- χει Ιταλόποις ποὺ να μην ενετρέψησεν εἰς τὰς ώρας εκείνας σελίδας.

Τῷ εύτυχῶ οἱ Ιταλόπαιδες ποὺ μα- θάνου γραμματικὰ εἰς τόσον ώραῖον βι- βλίον!... Ίδου μία εύτυχία τὴν ὁποίαν θάργῃσουν πολλὶ νάποκῆσουν οι Έλλη- νόπαιδες. Διότι εδῶ εἰς τὴν Ελλάδα, μόνον οι αλληθιτικὶ συγγραφεῖς δεν γρά- φουιν βιβλία αναγνωστικά, και αν έγγραφε και κανείς από αὐτούς δια παιδιὰ, η αν έχῃ βρεξιν να γράψῃ, βεβαίως το βιβλίον του δεν θα εἰσαχθῇ εύκολα εἰς τὰ Σχολεία... Κυβέρνησις, Νόμοι, Δια- γωνισμοὶ διδακτικῶν βιβλιῶν, Κριταί... εἰς τὴν Ελλάδα εἶνε γνωστὸν ποὺ κα- ταλήγουιν ὅλ' αὐτά... Αν οι Έλληγνό- παιδες εδίαδάσαν ποτε εἰς τὴν ζωὴν των και κάτι άξιον να τὸ διαβάσουν — τὴν «Καρδιαν» του Δε· Αμίτσις π: γ: — το εδίαθσαν εἰς τὴν «Διαπλάσιν». Εκείνα ποὺ διαβάξουν συνήθως εἰς το Δημοτι- κὸν Σχολεῖον δεν τούς κάμνουν να αγα-

πῆσάν οὐτε τὰ βιβλία οὔτε τοὺς συγγραφεῖς. Τίνος σχολικοῦ συγγραφέως π. χ. ὁ θάνατος θὰ συνεκίνησε εἰς τὴν Ἑλλάδα τοὺς μαθητὰς τῶν Δημοτικῶν Σχολείων; Εἰς τὴν Ἰταλίαν ὅμως ὁ θάνατος τοῦ Δε' Ἀμείσις κατασυνέκίνησε τοὺς μικροὺς, καὶ ἀπόδειξις τὸ ὄρατον αὐτὸ τηλεγράφημα, τὸ ὁποῖον οἱ μαθηταὶ τῶν Δημοτικῶν Σχολείων τῆς Βικεντίας ἀπερὶθουσαν πρὸς τὸν υἱὸν τοῦ μεγάλου συγγραφέως, θὰ ἀνγγέλθῃ ὁ θάνατός του:

"Ὅχι, κύριε ἡμεῖς δὲν πιστεύομεν ἐπὶ ἀπέθανεν ὁ ἀγαπητὸς πατήρ σου, ὁ διδάσκαλος ἐκείνος τῶν διδασκάλων μας, ὁ διάσημος συγγραφεὺς τῶν ὠραιότερων ἰταλικῶν βιβλίων καὶ τοῦ πλέον ὠραίου μεταξὺ τῶν ὠραίων. Τὸ βιβλίον τοῦ ὀνομάζεται «Καρδία», τὸ ἔγραψε δι' ἡμᾶς καὶ διὰ τοὺς ὀμηλικούς μας δλου τοῦ κόσμου.

αὗτος ὁ μέγας ἐκείνος σοφός, ποῦ τόσο μάς ἀγαπᾷ, ὅσονδήποτε μικροὶ καὶ ἀν εἴμεθα, ποῦ μάς διηγεῖται θαυμασίας ιστορίας, πάντοτε μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ μάς καταστήσῃ καλοὺς καὶ ἱκανούς, δὲν εἶνε δυνατόν ν' ἀπέθανε, διότι εἴμεθα ἔλοι συγενονημένοι ὅταν θὰ γίνωμεν μέγαλοι νὰ μεταδῶμεν πρὸς συνάντησίν του, νὰ τὸν ἴδωμεν, νὰ τῷ εἴπωμεν ἐπὶ καὶ ἡμεῖς τὸν ἀγαπῶμεν πολὺ-πολὺ, νὰ τὸν ἐρωτήσωμεν τὰς πράγματα περὶ τῶν βιβλίων του. Πιστεύσατε, κύριε, ἐπὶ τοῦτο θὰ γίνῃ. Ὁ Θεὸς θὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν ἐπιθυμίαν τῶν παιδιῶν. Ὁ Θεὸς θὰ μάς βοηθήσῃ νὰ συναντηθῶμεν μίαν ἡμέραν μὲ τὸν πατέρα σου. Ὁ Θεὸς θὰ κάμῃ ὥστε νὰ τὸν εὕρισκωμεν πάντοτε ζωντανόν, ὑγιᾶ, εὐτυχῆ.» Δὲν θὰ ἤθελα βεβαία ὠραιότερον ἐπιλογον διὰ τὴν σημερινήν μου ἐπιστολήν! Σὰς ἀσπίδοις ΦΑΙΔΩΝ

ΔΙΑ ΝΑ ΓΙΝῃ ΑΝΘΡΩΠΟΣ (ΡΩΣΙΚΟΝ ΜΥΘΙΟΝ, ΥΠΟ Β. ΝΙΕΡΟΒΙΤΣ-ΒΑΝΤΣΕΝΚΟ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'. (Συνέχεια)

Εὐτυχῶς, τὸ ποτάμι ἦτο ἐκεῖ: τίποτε δὲν κατευνάζει τὸν θυμὸν περισσότερο ἀπὸ τὸ κρῖον νερόν...

Τὰ τρία παιδιά ἐδουλοῦντο μὲ ἕδω-ν ἑἷς ἐπὶ τὸ δροσερὸν ἐκεῖνο νᾶμα, καὶ ὅταν ἐβγήκαν ἔξω, ἡ εἰρήνη εἶχε σχεδὸν συνομολογηθῆ.

— Σαμσόκα; εἶπεν ὁ Σάσας τεινῶν τὸ χέρι.

— Τί εἶνε;

— Ἢ θὰ προτιμῶσαι νὰ σκάσω παρὰ νὰ ζῆτῃσω χάρι' ὅμως ἐσὺ μ' ἐνίκησες. Ποῦ πηγαίνεις τώρα;

— Δὲν ξέρω... εἰς τὸ δάσος.

— Θέλεις τσάι;

— Τί; Δὲν καταλαβαίνω...

— Θέλει νὰ σοῦ προσφέρῃ τσάι, ἐξήγησεν ὁ Βάσκακς ἀπὸ τὸν Σαμσόκακν μὲ τὸν ἀγκῶνα. Ἔχει ὅσο θέλεις, καὶ μὲ ζάχαρι μάλιστα.

Ὁ Σαμσόκακς τὰ ἔχασεν ἐμπρὸς εἰς τὴν γυναιοφυλίαν.

— Ἀλήθεια; εἶπε. Γιατί ὄχι; Μιὰ φορά πήγαμε μὲ τὸν πατέρα μου εἰς τὸ παπᾶ καὶ ἤπιαμε τσάι μὲ ζάχαρι. Ὁρατὸ ἦταν!

— Πᾶμε λοιπὸν εἰς τὸ σπίτι νὰ σοῦ δώσω.

Καὶ ὁ Σάσας ἐπροπορεύθη ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Κολοβοῦ.

Μόλις ἐφθασεν, ἀρπάζει τὸν κουβάκν— ὄλιγα ἡμέραι εἶχαν περάσῃ, ἀλλὰ ποῖα διαφορὰ!...— ἔβαλε νερό ἀπὸ τὸ ποτάμι, ἐγέμισε τὸ σαμσόκαρι, ἔβαλε δαδί, τὸ ἀναψε, ἔβαλεν ἀπὸ πάνω κάρβουνα— ὅλα μόνος του. Ἡ Μελανία, ἡ ὁποία εἰργάζετο κοντὰ εἰς τὸ τζάκι, τὸν ἔβλεπε κατευχαραστημένην. Ὁ Σαμσόκακς, ταπεινὸς καὶ εἰρηνικώτατος, ἔχων τὸ δάκτυλόν του ἐπὶ τῆς μήτης καὶ κάθε τὸσον ἐπανελάμβανε:

— Τσάι... ἤπια καὶ ἐγὼ μιὰ φορά... μὲ ζάχαρι μάλιστα... στοῦ παπαῦ...

Ὁ Βάσκακς ἔστρωσε τὸ τραπέζι. Ὁ Σάσας ἔφερε τὸ σαμσόκαρι, τὸ τσάι, τὴν ζάχαριν καὶ, ἐπὶ ἄλλο ἐχρησιάζετο...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'.

Τὰ πουλιὰ

"Ὑστερ' ἀπὸ τὸ τσάι, ὁ Σαμσόκακς ἐνόμιζε πλέον ἐπὶ ἀποτελεῖ καὶ αὐτὸς μέλος τῆς τριπλῆς συμμαχίας. Ὁ Σάσας ἀπλιν, οὔτε ὁ ἴδιος δὲν ἀνεγνώριζε τὸν ἐαυτὸν του! Χωρὶς νὰ τοῦ πῆ κανεὶς, ἐπῆρε μόνος του τὸ φτυάρι καὶ ἤρ-χισε νὰ συσσωρεύῃ τὴν κόπρον τῶν ζῶων εἰς μίαν ἄκραν τῆς αὐλῆς. Ὁ Βάσκακς καὶ ὁ Σαμσόκακς τὸν ἐβόηθησαν εἰς αὐτὴν τὴν ἐργασίαν, καὶ ὁ μικρὸς «κύριος» ἀνεγνώρισε μετ' ὀλίγον ἐπὶ

Η ΚΟΥΚΛΑ ΤΗΣ ΛΙΛΙΚΑΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΔ'.

"Ἡ μαμμὰ τῆς Λιλίκας τὴν ἐβλεπε καὶ τὴν ἐπροσέχε ὅσῃν ὄραν ἐσαυονί-ζει τὰ ρουχαλιὰ τῆς κοίτης τῆς. Ὁ, νὰ ἐβλέπατε τί εὐχαιοῦσθαι ποῦ ἐφανερώσῃ τὸ χαμόγελό τῆς!

Καὶ ὅταν ἐτελειώσῃ πιά ἡ μπουγάδα: — Τώρα, Λιλίκα μου, τῆς εἶπε, ὅλα εἶνε ἀσπρα σάν τὸ χιόνι καὶ λάμπουν σάν τὸ ἥλιο. Δὲν ἔχεις νὰ κάμῃς ἄλλο, παρὰ νὰ τᾶπλώσῃς νὰ στεγνώσῃν.

— Ἀμὴ τὸ σιδέρωμα, μαμμὰ;

— Ἀ, ναί, εἶνε καὶ τὸ σιδέ-ρωμα. Μὰ στέγνωσέ τα πρώτα.

— Καὶ ποῦ λείπει νὰ τᾶπλώσῃς; Στὴν ταρατάσα;

Τὴν ἡμέρα ἐκείνην εἶχε ἥλιο, ἀλλὰ ἔκαινε κρῖον. Ἐφυσούσε ἀέρας δυνατὸς καὶ τὰ βουνὰ γύρω ἦταν χιονισμένα...

— Ὅχι, παιδί μου, δὲν κάνει νὰ βγῆς εἰς τὴν ταρατάσα, γιατί μπορεί νὰ κρυώσῃς. Νά, ἐδῶ εἶνε καλλίτερα. Νά τᾶπλώσῃς γύρω-γύρω εἰς τὸ τζάκι, καὶ θὰ σοῦ στεγνώσῃν μιὰ χερσά.

— Ὁ ἥλιος ὅμως καὶ ὁ ἀέρας δὲν θὰ τὰ στεγνώσῃν γρηγορώτερα; ῥώθιος ἢ Λιλίκα.

— Ναί, θὰ τὰ στεγνώσῃν γρηγορώτερα, ὁμιολόγησε ἡ μαμμὰ ἀλλὰ δὲν ἔχουμε καμμιά βία,

καὶ παρὰ νὰ κρυώσῃς, καλλίτερα νὰ στεγνώσῃν τὰ ρούχα σου λίγο ἀργότερα.

Ἡ Λιλίκα, ποῦ σνῆθιζε πάντα ν' ἀκούῃ τὴν μαμμὰ τῆς, ἔκαμε καὶ τώρα ὅ,τι τῆς εἶπε. Ἀπλῶσε τὰ πλυμένα ρούχα κοντὰ εἰς τὸ τζάκι καὶ ἅμα ἐστῆ-γνωσαν ἀρκετὰ, τὰ ἐπέρασεν μὲ τὸ σιδέρο καὶ τὰ ἐστῆγνωσε ὀλοσωδίου.

Ἀλλὰ εἰς τὸ σιδέρωμα — νὰ λέμε τὴν ἀλήθεια — τὴν ἐβροήθησε λιγάκι καὶ ἡ Καλλιόπη, ἡ καμαριέρα.

(Ἐπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

οὔτε τόσο κουραστικὰ, οὔτε τόσο δύσκολοι εἶνε αἱ ἐργασίαι τῶν χωρικῶν. Κουράζεσαι ναί, ἀλλὰ βουτῆς εἰς τὸ νερόν, καὶ ὄχι μόνον ἡ κούρασις σοῦ περνᾶ ἀμέσως, ἀλλὰ καὶ αἰσθάνεσαι τὸν ἐαυ-τόν σου ὑγιέστερον καὶ ἀκραιότερον.

Ἀφοῦ ἐκαθάρισθη ὁ σταυλός, ὁ Βά-σκακς ἐπρότεινε:

— Τώρα πρέπει νὰ πᾶμε εἰς τὸ δάσος. Τὰ πουλιὰ μὲ περιμένουν.

Τὰ παιδιά ἔκραζαν τὸν Κολοβόν, καὶ οἱ τέσσαρες ἐδιεκόνηθησαν πρὸς τὸ δάσος.

Ἦτο ἡμερῶν τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Ὑπὸ τοὺς θόλους τῶν φυλλωμάτων ἐβασίλευε τὸς σιωπῆ, ὥστε ὁ Σάσας θὰ ἐφοβήτο ἀν ἦτο μόνος του. Ὁ Βά-σκακς ἐπῆγαγεν ἴσια ἐμπρὸς ὁ Κολοβὸς τὸν ἠκολούθει, καὶ μετ' ὀλίγον ἐχάθη-σαν καὶ οἱ δύο μέσα εἰς μίαν γούβαν.

Ὁ Σαμσόκακς ἐπρόβ-λησε καὶ αὐτὸς κα-τόπι των καὶ ἐξαφνα ἐβροήθησε ἀκίνητος. Ὁ Σάσας ἐπίσης ἐστα-μάτησε μὲ ζωηρὰν περιέργειαν.

Εἰς ἕνα δίχτυ, τὸ ὁποῖον εἶχε στήσῃ τὴν προηγούμενην ἡμέραν ὁ Βάσκακς, ἦν ὄρνυκι παρδαλὸν ἐπιτεροκο-ποῦσε κατατρομαγμέ-νον. Ἐρρίπτετο ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, δὲν ἤξευρε τί νὰ κάμῃ, καὶ ὁ φόβος του ἐφθασεν εἰς τὸ κατακόρυφον, ὅταν τὸ τρίγωνόν κεφαλῆ τοῦ Κολοβοῦ ἐπληγίασεν εἰς τὸ δίχτυ.

— Τί θὰ τὸ κά-μῃς, Βάσκα; Ἢ θὰ τὸ δώσῃς τοῦ Κολοβοῦ;

— Γιατί;

— Για νὰ τὸ πᾶῃ εἰς τὸ σπίτι, κρατῶντάς το εἰς τὸ στόμα.

— Ἢ, ὄχι, δὲν μού ἀρέσει νὰ βα-σανίλω τὰ πουλιὰ. Τὰ πιάνω μόνον γιὰ διασκεῖσαι καὶ γιὰ νὰ τὰ βλέπω ἀπὸ κοντὰ.

— Ὑψηλὸν ἐπὶ τὴν σκάρα, τὸ ὄρνυκι εἶνε πολὺ νόστιμο...

— Χαρὰ εἰς τὸ πρᾶγμα! μιὰ μπου-κιά κρέας ἐκεῖ! Καὶ ποῖος νὰ πρωτο-ράγῃ; Καλὲ δὲν βαρύνεσαι! Τὰ πουλιὰ δὲν ἐγίναν γιὰ νὰ τὰ τρώμε. Τὰ μικρὰ τοὺλάχιστον πρέπει νὰ πετοῦν καὶ νὰ κελαιδοῦν. Εἶνε κατωμένα ἔτσι, γιὰ εὐμορφία.

— Κολοκῆθια!

— Ὅχι, ἀλήθεια. Μοῦ τὸ εἶπε μιὰ φορά ἕνας γέρος, καλόγερος. Εἶνε ἀ-μαρτία νὰ σκοτώνῃ κανεὶς ἢ νὰ βασανί-ξῃ μικρὰ πουλιὰ.

— Μπα! ἐγὼ θὰ τὸ ἔδωκα τοῦ Κο-λοβοῦ...

— Πιάσε κανένα καὶ σὺ, καὶ τότε τοῦ τὸ δώσεις.

Ὁ Βάσκακς, μόλις ἤρξιεν ἡ ὁμιλία αὐτὴν διὰ τὰ πουλιὰ, μεταμορφῶθη κα-θολοκληρίαν. Τὸ πρόσωπόν του εἶχε λάβῃ μίαν ἐκφρασὴν τρυφερότητος, τὴν ὁποῖαν ἄλλοτε δὲν εἶχεν ἰδῆ ὁ Σάσας.

— Τὰ πουλιὰ προσεύχονται εἰς τὸ Θεὸ σάν καὶ μάς. Μόλις βγῆ ὁ ἥλιος, ἀρ-χιζοῦν τοὺς ὕμνους των. Καὶ πάλι τὸ ἴδιο, τὸ βράδυ, τὴν ὥρα ποῦ βασιλεύει...

Σοῦ βαστᾷ ἡ καρδιά σου νὰ δώσῃς αὐτὸ τὸ πλάσματάκι τοῦ Κολοβοῦ;

— Ἀπλῶσε τὸ χέρι τοῦ κάτω ἀπὸ τὸ δίχτυ.

Τὸ πουλὶ ἄρχισε νὰ τρέμῃ, νὰ πετᾷ ἔδῶ καὶ ἐκεῖ, ἀλλὰ τὸ χέρι τοῦ Βάσκακς τὸ

— Τάκ! τάκ! τάκ!... Ἀλήθεια... Ἄκουσε, Σάσα, πῶς κτυπᾷ! ἐφῶναζεν ὁ Σαμσόκακς μὲ μίαν φωνάραν, ἡ ὁποία ἐξεκούφανε τὸ δυστυχισμένον τὸ πουλὶ.

— Φθάνει τώρα... τὸ ἀφίνα... Ἰδὲς τί πονηρὸ ποῦ εἶνε... δὲν θὰ πετάξῃ ἀ-μέσως... νομίζει ἐπὶ τὸ γελᾶ.

Ἄνοιξε τὰ χέρια του, ἀλλὰ τὸ πουλὶ ἐβροήθη ἀκίνητον, εἰς νὰ μὴν εἶχε ἐν-νοήσῃ ὅτι τὸ ἀφίναν ἐλεύθερον.

— Δὲν σὰς τῶλεγα; ἀνεκράξεν ὁ Βάσκακς θριαμβεύων. Δὲν κουνίεται... φοβάται...

Ἐσήκωσε τὸ χέρι του. Τὸ πουλὶ τότε ἀπλῶσε τὸ ἕνα πτερόν, ἔπειτα τὸ ἄλλο, ἀνοιξε τὰ ματάκια του καὶ ἔπειτα τὰ ζανάκλαισε.

— Μὰ τί θέλεις; τί περιμένεις λοι-πὸν; Πέταξε ντεί!...

Ἐξαφνα τὸ πουλὶ ἐπέταξε καὶ ἐχάθη ὀ-πίσω ἀπὸ τὰ δένδρα μὲ κελᾶθμα χαρᾶς.

— Νὰ μὴ ξανα-πισωθῆς ἄλλη φορά, τοῦ ἐφῶναξε ὁ Βά-σκακς. Πᾶμε τώρα πάρα κάτω. ἔχῃ ἀκόμη ἕνα δίχτυ.

Τὰ παιδιά εἰσεχώ-ρησαν εἰς τὸ δάσος. Πῶς ὁ Βάσκακς εὕρι-σκε τὸν δρόμον; Αὐ-τὸ ἦτο τὸ μυστικόν του. Διηυβούθη εἰς κάτι θάμνους— ἦσαν λεπτοκαρφαλά— ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὁποίων ὑ-ψοῦτο μιὰ δρῦς αἰω-νόδιος.

— Σάσα, βγάλε τὰ παπούτσια σου. Ἀλλοῖωτικά δὲν θὰ μπορέσῃς νὰνεθῆς.

— Μὰ ποῦ εἶνε τὸ δίχτυ σου;

— Ὑψηλὰ εἰς τὸ δένδρον.

— Κολοβὲ, κάτσε σὺ ἐδῶ νὰ μοῦ φυλᾷς τὰ παπούτσια.

Ὁ Κολοβὸς ἐξηπλώθη εὐπειθῆς.

Ὁ Σάσας ἀνέβη εἰς τὸ δένδρον μὲ περισσότεράν εὐκαλίαν ἀπὸ τὴν ἄλλην φοράν, ἀλλὰ ὄχι καὶ χωρὶς νὰ βοηθηθῇ ἀπὸ τὸν Βάσκακν. Εἰς τὴν βᾶσιν ἐνδὸς κλάδου χονδροῦ ὑπῆρχε στημένον ἕνα δίχτυ, μέσα εἰς τὸ ὁποῖον ἐκάλεσεν ἕνα πουλὶ. Τὸ πουλὶ αὐτὸ δὲν ὀμοίωζε μὲ τὸ δεῖλδν ὄρνυκι: ἐξεφώνιζε δυνατὰ καὶ ἐκτυποῦσε τὰ πτερά του μὲ μανίαν, ποῦ ἐνόμιζες ὅτι θὰ σπᾶσῃ τὴν φυλακὴν του. Τριγύρω του, εἰς τοὺς κλάδους, ἐστῆ-κοντο ἄλλα πουλιὰ, σταχτερὰ εἰς τὴν ράχιν, κίτρινα εἰς τὸ στήθος καὶ μὲ κάτι μακρὰ μαῦρα ράμφη, τὰ ὁποῖα ἐφῶναζαν δυνατὰ, ὅπως καὶ τὸ πουλὶ τὰ

«Δὲν κουνίεται... φοβάται...» (Σελ. 125, στ. γ')

— Κολοβὲ, κάτσε σὺ ἐδῶ νὰ μοῦ φυλᾷς τὰ παπούτσια.

Ὁ Κολοβὸς ἐξηπλώθη εὐπειθῆς.

Ὁ Σάσας ἀνέβη εἰς τὸ δένδρον μὲ περισσότεράν εὐκαλίαν ἀπὸ τὴν ἄλλην φοράν, ἀλλὰ ὄχι καὶ χωρὶς νὰ βοηθηθῇ ἀπὸ τὸν Βάσκακν. Εἰς τὴν βᾶσιν ἐνδὸς κλάδου χονδροῦ ὑπῆρχε στημένον ἕνα δίχτυ, μέσα εἰς τὸ ὁποῖον ἐκάλεσεν ἕνα πουλὶ. Τὸ πουλὶ αὐτὸ δὲν ὀμοίωζε μὲ τὸ δεῖλδν ὄρνυκι: ἐξεφώνιζε δυνατὰ καὶ ἐκτυποῦσε τὰ πτερά του μὲ μανίαν, ποῦ ἐνόμιζες ὅτι θὰ σπᾶσῃ τὴν φυλακὴν του. Τριγύρω του, εἰς τοὺς κλάδους, ἐστῆ-κοντο ἄλλα πουλιὰ, σταχτερὰ εἰς τὴν ράχιν, κίτρινα εἰς τὸ στήθος καὶ μὲ κάτι μακρὰ μαῦρα ράμφη, τὰ ὁποῖα ἐφῶναζαν δυνατὰ, ὅπως καὶ τὸ πουλὶ τὰ

— Κότταζε, εἶπε, τί εὐμορφα πτερὰ ποῦ ἔχει;

— Δὸς μού τὸ λιγάκι.

— Ἀ, μπα! Ἢ θὰ τὸ πονέσῃς. Καὶ ἀν τοῦ σπᾶσῃς κανένα πτερό, πῶς θὰ πετᾷ ὕστερα; Ἰδὲς τὰ ποδαράκια του, τί φιλά ποῦ εἶνε. Μὲ τὸ τίποτε σπάζουν.

— Τί εὐμορφο κεφαλάκι!

— Ἀ, πῶς κτυπᾷ ἡ καρδοῦλα του!

— Ἀλήθεια!

— Ἄκου τὴν!

Ὁ Βάσκακς ἀνοιξε ὀλίγον τὰ δάκτυλά του καὶ ἐπληγίασεν τὸ ὄρνυκι εἰς τὸ αὐτὸ τοῦ Σαμσόκα

πιασμένοι. — Εξέξ! Έκαμεν ο Βάσκας.
Τα πουλιά επέταξαν όλιγον ύψηλό-
τερα, άλλα χωρίς να έγκαταλείψουν
τον σύντροφόν των. Έδειχναν μάλιστα
και διαθέσεις επιθετικές.

Ο Βάσκας και ο Σαρσοκάς παρηκο-
λούθουν με περιέργειαν τὰ κινήματα
του Βάσκα.

— Πότε μου, παιδιά, δέν είδα τέτοιο
πουλί. Τι γενναίο που είνε!

Πραγματικώς, ο αιγμάλιος μόλις
είδε τον έχθρόν, έφούσκωσε, άνοιξε τὸ
ράμφος του και έτοιμήσε μέχρις αίμα-
τος τὸ δάκτυλον που προσεπάθει να τὸ
πίσση.

— Ά, τὸ άγρευτὸ!
— Σ' έτοιμήπησε;
— Και για καλά. Σαν βελόνα είνε ἡ
μύτη του. Άλλά έννοια σας, ξέρω ἐγὼ
πῶς θὰ τὸ πίσσω.

Και κινῶν τὴν μίαν χεῖρα άνωθεν
του πτηνοῦ, δια να στρέψη πρὸς έκείνην
τὴν προσοχὴν του, πονηρῶς
τὸ ήρπασεν έξαφνα με τὴν
άλλην.

Ο πτερωτὸς αιγμάλι-
τος επαρθέρνε τώρα κ' έ-
ξεφώνηζεν ὡς λυσσασμένος.
Και οί σύντροφοί του έπι-
σης, ὡς να ήθελαν να τὸν
βοηθήσουν, έπετοῦσαν από
πάνω με θόρυβον τρομερόν.

— Να τὸ ίδουμέ!... να
τὸ ίδουμέ!...

— Όχι... φθάνει... θὰ τὸ
άφισσο...

— Στάσου άκόμη λίγο...
— Μά νομίζεις ὅτι δέν
υποφέρεις; Έπειτα, ὅπως κάνει έτσι, κιν-
δυνεύει να σπάση τὰ πτερά του... Νά,
κυττάτε τώρα πῶς θὰ φύγη...

Έσήκωσε τὸ χέρι του και τὸ άνοιξε.
Αὐτὸ τὸ πουλί δέν έκαμεν ὅπως τὸ άλλο.
Χωρίς να παραμεινὴ οὔτε στιγμήν, άνοι-
ξεν εὐθὺς τὰ πτερά του, έσηκώθη εἰς
τὸν άέρα και ἐχάθη μαζί με τούς συν-
τρόφους του.

(Έπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΤΟ ΕΞΠΛΩΜΑ ΚΑΙ ΤΟ ΑΛΧΙΘΙΟΝ

Λοιπὸν, ἀπὸ τοῦ προσεχὸς Ἀπριλίου
τοῦ περιοδικοῦ μας μεταμορφώνεται,
ἐξάρηλλον, χάριτος πολυτέλης, πολυχέ-
μου εἰκόνας κλ., — δέν

ΜΕΧΡΙ ΤΗΣ 15 ΜΑΡΤΙΟΥ

διπλασιάζουσι διὰ τοῦ Εξπλωματός οἱ
συνδρομηταὶ ἢ ἀδελφοὶ ὁ ἀριθμὸς των
τοῦλάχιστον κατὰ τὰ δύο ἔτη. Έπείτα
ἂν τὰς προσκαθείας σας! Τὸ γενικὸν
σύστημα εἶνε:

ΚΑΘΕΝΑΣ ΑΛΛΟΝ ΕΝΑ!

Ἡ 15 Μαρτίου εἶνε ἐπίσης και ἡ τε-
λευταία ἡμέρα τῆς προθέσεως πρὸς εγ-
γραφὴν ἢ ἀναέναν με δίσκωμα συμ-
μετοχῆς εἰς τὴν Γ' Κλήρουσον τοῦ Λαγείου
τῶν Δόξων τῆς Διαπλάσεως.

**Η ΛΕΥΚΗ ΜΑΓΕΙΑ
ΔΙΔΑΣΚΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΤΟΥ ΜΑΓΟΥ ΑΝΑΝΙΑ**

Γ'. Πῶς τὸ εὐκολότερον πρᾶγμα
καταντᾷ ἀδύνατον!

Θέλετε νὰ κερδίσετε άσφαλῶς ένα
στοίχημα;

Στοιχηματίζετε μίαν πάσταν μ' ένα
φιλον σας, ὅτι θὰ τὸν ἐξοπλώσετε κάτω
εἰς τὸ πάτωμα, και ὅτι, ἐνῶ θὰ τὸν
ἀρίστετε ὀλωσδιόλου ἐλεύθερον, δέν θὰ
ἤμπορέση ποτὲ νὰ σηκωθῆ...

Ποὺς δέν θὰ δεχθῆ αὐτὸ τὸ στοίχημα;
Θὰ τὸ δεχθῆ μάλιστα και ἀφοῦ μάθη
τοὺς ὅρους σας, (ἐκτός ἂν γνωρίζῃ τὸ
παιγνίδι.) Οἱ δὲ ὅροι εἶνε ὅτι ὀφείλει νὰ
σηκωθῆ ἐντελῶς μόνος του, και χωρίς
νὰ στηριχθῆ πουθενά.

"Ε, λοιπὸν αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον! Χω-
ρίς στήριγμα οὐδένποτε, οὔτε ὁ δυνα-
τότερος ἢ ἐπιτηδείότερος ἄνθρωπος δέν
εἴμπορεῖ νὰ σηκωθῆ ἀπὸ κάτω, ὅταν

Διότι, καθὼς εἶπε μίαν φορὰν κ' ένα
καιρόν ὁ Ἀρχιμύθης «δὸς μοι π' ἂν
στῶ, και τὰν γὰν κινήσω!»

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

**Η ΥΠΕΡΒΕΤΡΙΑ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ
ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ**

ΣΚΗΝΗ 5. (Συνέχεια)

[Ἡ Ἐλένη και ἡ Κατερίνα ξεφω-
νίζουν ἀπὸ τὸν φόβον των και σκεπᾶ-
ζουν τὸ πρόσωπον με τὰς χεῖρας. Ἐ-
πωφελοῦμενος αὐτῆς τῆς στιγμής, ὁ
Μεριστοφελῆς πειτᾷ τὴν περὸνικαν του
και τὰ φεύτικα γένειά του, και παρον-
σιάζεται φρεσκοζουρισμένος, γελαστός.
Μετ' ὀλίγας στιγμῆς, ἡ Ἐλένη και ἡ
Κατερίνα, μὴ ἀκούουσαι τίποτε, ξεσκρ-
πάζουσι τὸ πρόσωπόν των, κυττάζουσι
μ' ἐκπληξιν τὸν άγνωστον και κραυ-
γάζουσι συγχορδῶς και αἱ δύο:]

ΕΛΕΝΗ: — Ὁ νουνὸς
μου!!...

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: — Ὁ νουνὸς
τῆς κυρίας Ἐλένης!!...

ΜΕΡΙΣΤΟΦΕΛΗΣ, γελῶν και
ἀποβάλλων τὸν μανθῶν
του: — Ἐγὼ ὁ ἴδιος, ὄλος
και ὄλος! Ἡ μήπως νομί-
ζετε άκόμη, ὅτι εἶμαι ὁ
Διάβολος και ὅτι μεταμορ-
φώθηκα, με τὴν διαβολικὴν
μου δύναμι, σε νουνὸ;... Ὁ-
χι, ὄχι, εἶμαι ἐγὼ, ὁ ἀλθι-
νὸς νουνὸς σου, Ἐλένη μου,
ὁ κακὸς νουνὸς σου ποῦ
έγινε Διάβολος και κατε-
χράσθη τὴν χαριτωμένη σου εὐπιστία
και άθωότητα. Ἐλα τώρα να σε φι-
λήσω, και μὴ φοβάσαι τίποτε. Ἐγὼ
εἶμαι, σοῦ λέγω! Διάβολος δέν ξαναγι-
νομαι πιά!

ΕΛΕΝΗ, οἰκτιρεῖτα εἰς τὰς ἀγκάλας του
γελῶσα και κλαίουσα: — ὦ χρυσέ μου
νουνέ!... Με τὸ δίκρο σας με κοροιδί-
ψατε... Τώρα τὸ βλέπω κ' ἐγὼ πῶς εἶ-
μαι άκόμη παιδί, και ἀναγνωρίζω ὅτι
πολὺ καλά ἔκαμεν οἱ γονεῖς μου ποῦ
δέν μ' ἐπῆραν ἀπόψε στὸ χορὸ.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ, ἡ ὁποία κάμνει ὡς τρελ-
λή, πηγαίνοντάτα και τακτοποιεῖ τὰ
πράγματα εἰς τὸ τραπέζι: — Καθόλου...

ΜΕΡΙΣΤΟΦΕΛΗΣ: — Ἦμουν κ' ἐγὼ στὸ
χορὸ... ἔστον περίφημο χορὸ... με τὸ
διαβολικὸ αὐτὸ κοστούμι... και ἐκεῖ ἔ-
μαθα ἀπὸ τούς γονεῖς σου, Ἐλένη μου,
τὴν ἀποψινὴ μεγάλη σου λύπη. Και
ἐπειδὴ ὁ γέρω-νουνὸς σου, ὁ κουτεντᾶς,
έχει τὴν κακὴ συνήθειαν να μὴν μπορῆ
νὰ διασκεδάσῃ ὅταν ξένη ὅτι ἡ βαπτι-
στικὰ του, ποῦ τὴν λατρεῖται, εἶνε λυ-
πημένη, γι' αὐτὸ, .. μετὰ και δύο...

ΕΛΕΝΗ, με ὕφος θωπευτικόν: —

Ἐκατάλαβα... ἄλλὰ νάνακαλέσετε τὴ
λέξι «κουτεντᾶς»... Εἶνε ἄκαρτια νὰ
μιλῆ κανεῖς έτσι για τὸν ἐαυτὸ του,
ὅταν εἶνε τόσο ξευπνος και καλός.

ΜΕΡΙΣΤΟΦΕΛΗΣ: — Πᾶσι καλά! τὴν
ἀνακαλᾷ! Εἶπα λοιπὸν με τὸ νοῦ μου:
«Ἄς πάω να παρηγορήσω λιγάκι τὴν
ἀγαπημένη μου Στακτοπούτα...» Και
μιὰ και δύο... νὰ με!

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: — Και μετ' ἐστὴν ὦρα...
ΜΕΡΙΣΤΟΦΕΛΗΣ: — Ἦλθξ, εἶδα... και
τὰ λοιπὰ πᾶ τὰ ξευρετὸ! Ὁ φόβος σας
με διεσκέδασε τόσο πολὺ, ὅστε ἤθελον
νὰ παρατείνω τὴν ἄστειότητα... Δέν πι-
στεύω να τὴν παρέτεινα πέρα πολὺ...
Ὀκωτῆήποτε, ζῆτῶ συγγνώμην!...

ΕΛΕΝΗ, εἰς τὰς ἀγκάλας του άκόμη:
— ὦ, χρυσέ μου νουνέ!... Πῶς θὰ
ἐγελοῦσατε μαζί μας!... Μᾶς ἐτρομά-
ξατε τόσο πολὺ...

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: — Ὁχι δά... καλὲ τί λέ-
τε!... Ἐγὼ τουλάχιστον δέν ἐφοβή-
θηκα τόσο...

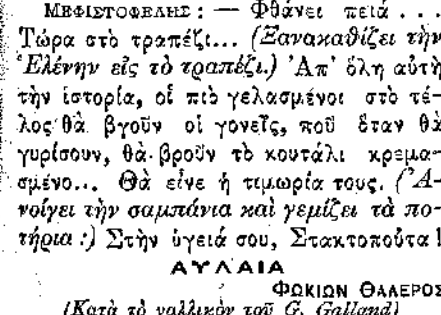
ΕΛΕΝΗ, εἰρωνικῶς: — Ἄ, μπᾶ!
καθόλου!...

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: — Καλὰ λέω... Ἄλλη
σὴ θέσι μου θὰ λιποθυμῶσε δεκά φο-
ρὲς. Ἐγὼ ὁμως να ποῦ κανὼ και για
ὑπερτέρα τοῦ Διαβόλου.

ΜΕΡΙΣΤΟΦΕΛΗΣ: — Φθάνει πειτᾷ...
Τώρα στὸ τραπέζι... (Ξανακαθίζει τὴν
Ἐλένην εἰς τὸ τραπέζι.) Ἄπ' ὄλη αὐτὴ
τὴν ιστορία, οἱ πιδ γελασμένοι στὸ τέ-
λος θὰ βγοῦν οἱ γονεῖς, ποῦ εταν θὰ
γυρῖσούν, θὰ βροῦν τὸ κουτάλι κρεμα-
σίμενο... Ὅ, εἶνε ἡ τιμωρία τους. (Ἀ-
νοίγει τὴν σαμπάνια και γεμίζει τὰ πο-
τήρια.) Στὴν υγιειὰ σου, Στακτοπούτα!

ΑΥΛΙΑΙΑ
ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

(Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ G. Galland)

ΤΕΛΟΣ
ΤΗΣ ΚΩΜΩΔΙΑΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Παντελῆς εἰς τὸ μῆθημα τῆς Ἀνθρω-
παγωγίας (έχει ἐπὶ τῶν γονάτων του βιβλίον
και μελετᾷ τὸ ἐπόμενον μῆθημα).
Ὁ Αἰθάλαλος (ὁ ὁποῖος τὸν εἶδε): — Τι
έχεις ἐπὶ ἐπὶ εἰς τὰ γόνατά σου, Παντελῆ;
Παντελῆς (ἀρτελής): — Τὰς ἐπιγονατίδας!
Ἐσπάλη ἐπὶ τῆς Ἐλιούδας

Μεταξὺ δύο ἀγνοικαίδων.
Ὁ ἐνὸς ἔσκαψε κ' ἐπῆρε ἀπὸ χάρου ένα
μῆλο, και ἔκρυψε να τὸ τρώγη.

Ὁ ἄλλος τοῦ λέγει:
— Διμάριμο! ἀπὸ χάρου τὸ τρώς;... Δὸς
μου λιγάκι και μένα.

Ἐσπᾶλη ἀπὸ τὸ Μαγεμένο Ἀνομαλί.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΜΕΜΦΙΣ"

Μετὰ χάρις ἀναγράφω σήμερον κ' ἐγὼ τὴν
ἔδραν τοῦ Συλλόγου ἐν Κέρκερ ὑπὸ τὸ
ὄνομα «Μεμφίς», τοῦ ὁποίου σκοπὸς εἶνε ἡ
διάδοσις τῆς Διαπλάσεως.
Πρόεδρος τῆς «Μεμφίδος» εἶνε ὁ Κῆρυξ
τοῦ Δικαίου γραμματεὺς ἡ Ἄγνη ἐν Ζόφω
ταμίας τὸ Σπυτινέμο Ἑλληνοπούλο, και
σύμβουλοι ὁ Νυκτοκόραξ, ὁ Τσίφος, ὁ Βα-
ρόνιος Συναγίας και ἡ Ἐπίς τοῦ Μέλλου-
τος. Ἐχει δὲ ἄλλα δικά μέλη, μεταξὺ τῶν
ὁποίων και τὸν Γρηαῖον Νεῖλον.

Ὁ Σύλλογος αὐτός ἰδρύθη πρὸ δύο μηνῶν
και ἐργάζεται θαυμάσια. Φαντασθῆτε ὅτι ἕως
τώρα ἐνέγραφε 18 νου; συνδρομητᾶς και 12
ἀγοραστᾶς. Ἡ Διάπλασι; δέν εὐρίσκει λῶ-
γους; να ἐκφράσῃ τὰς εὐχαριστίας τῆς πρὸς
τούς καλοὺς τῆς φίλους; τοὺς ἀποτελεσανταί
τὸν δραστήριον και ἀξιομίμητον αὐτὸν Σύλ-
λογον. Ἄλλὰ και ἡ ὁμογενὴς νεολαία τοῦ
Κέρκερ πρέπει να τοῖς εἶνε ἐπίσης ἐδγνώ-
μων, διότι ἐπίσης ἐργάζονται και ὑπὲρ αὐ-
τῆς, διαδίδοντες ἐν τερπνόν και χρήσιμον
περιοδικόν.

Ἡ Αἰμοιχάουσα Καρδιά μου περιγράφει
τὰς ἐντυπώσεις τῆς ἀπὸ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ
ἁμαγεμένου Τριανταφύλλου εἰς τὸ Ὁδῆον
Λόττην. «Καὶ πρῶτον—λέγει—τὸ περιβάλ-
λον μου ἐφῆν γνώριμον. Διατὶ; Ἀπλούστατα
διότι εὐρισκόμην ἐν μέσῳ φιλότατος διαπλα-
σιακοῦ κύκλου. Νὰ ἐμπρός μου ὁ Ἀγγελος
τῆς Ἀγάπης με τὴν Ἐξέδραν τοῦ Φαίησον,
πλάι μου ἡ Δούμισσα τῶν Σαζώνων, ἡ Κρε-
δὴ και ἡ Ἄμυλλα Ἐπιμαμένη. Ἐπὶ τῆς σκῆ-
νης, ἡ Διακριθείσα, ἡ Βραχάδης Ἀκροθα-
λασσία, ὁ Λάζαρος, ὁ Δικηφόρος τῶν Συν-
δρομητῶν και ὁ Ἄγγελος Ἀθροιστός. Ἐπίσης
κάτω διακρίνω τὴν Θύελλαν, τὴν Ἑλληνι-
κὴν Δόξαν και ἄλλους ὃν οὐκ ἔστιν ἀριθ-
μῆς.» Μετέπειτα συντροφιάν, πῶς να μὴν
ἐνθουσιάζωθῃ και με τὴν μουσικήν;

Εἶπα, Τέκνον τῆς Ἐρήμου, ὅτι ἡ συν-
δρομῆ τοῦ περιοδικοῦ μας δέν ἐπιδίχεται αβ-
εσησι, και ἔλαβα ἐν τῷ μεταξὺ ἀφρομῆν να
τὸ ἐξηγήσω: Δέν ἐνοῶ ὅτι τὸ περιοδικόν
μας δέν ἀξίζει μεγαλητέραν συνδρομῆν, ἀφοῦ
ἀλλὰ περιοδικῶ—καλῶς λέγεται και σί,—ἀτε-
λέστερα και ἀραιότερον ἐκδιδόμενα, ἔχουν τι-
μηκα ἐγγραφῆς διπλάσιον. Ἄλλὰ εἶπα ὅτι τὴ
περιοδικῶς ἐκείνα ἀπευθύνονται πρὸς τοὺς με-
γάλους, και αὐτὴ εἶνε ἡ διαφορά. Περιοδικὸν
διὰ παιδιὰ και ἐφήβους πρέπει να εἶνε ὅχι
μῶνον ὠραῖον, ἀλλὰ και ὅσα γίνεται εὐηγό-
τερον.

Κυρία Παράδειση, δέν πρέπει να εἶσαι δυ-
σχεστημένη ἀπὸ τὴν φόβον σου. Με μίαν
σπαθινά να κόψης τρεῖς—έ, αὐτὸ εἶνε κάτι τί,
και σὲ βεβαίῳ δέν δέν κατάρθωσαν πολλοί
ἕως τώρα. Εὐχαριστῶ πολὺ και διὰ τὰ ἐξ-
σπαθώματα και διὰ τὰ ἐνθουσιάζη λόγια.

Σοῦ ἐστεῖλα τὸ βραδεῖον σου, Κίρην. Δέν
φαντάζουσι πόσην χαρὰν μοῦ ἐπεροξένησαν ἡ
εἰδήσις ὅτι ἀνεκτήρες πλέον τελείως τὴν
υγιειαν σου, Ἐλυπήθη μόνον ποῦ ἤρουν εἰς
τὰς Ἄθηνas και δέν ἐπείρασες ἀπὸ τὸ γρα-
φεῖον να σὲ ἴδω. Ἐ, δέν πειράζει, ἄλλην
φορὰν.

Πολλοὶ μοῦ γράφουσι και μ' ἐρωτοῦν: Εἶνε
ὁ τάδες εἰς τὸ τάδες μέρος συνδρομητῆς σου;
Εἶνε ἡ δόξα συνδρομητῆς σου; Ἐχει ψευ-
δώνυμον; ἄλλαξε φέτος; κτλ. κτλ. Εἰς τὰς
ἐρωτήσεις αὐτὰς ἀπαντῶ μόνον ἐν ὄσον ἐν-
θυμούμαι. Ὄταν ὁμως δέν ἐνθυμούμαι; Νὰ
ψέχων εἰς βιβλία, μητρῶν και ἐφετήρια, να
χάνω τὸν καιρόν μου ἀδικως; Διότι, σημεῖω-
σατε, αἱ ἐρωτήσεις αὐταὶ εἶνε πέρα πολλὰι.

Ἄν ἤθελα δὲ νάπαντῶ εἰς ὄλας, δέν θὰ εἶχα

πλέον καιρόν να ἐκδίδω τὸ φύλλον! Ὄστε ἄς
μὴ παραπονοῦνται ἐκείνοι τῶν ὁποίων αἱ
τοιοῦτου εἶδους ἐρωτήσεις μένουσι συνήθως
χωρὶς ἀπάντησιν.

Ἡ Ἀλυσιτία Βασιλόκαις μοῦ γράφει ὅτι
ἀναχωρεῖ ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδροειαν μεταβαί-
νουσα εἰς Χίον, και ὅτι διερχομένη ἐξ Ἀθῆ-
νῶν, ὅπου θὰ μείνη ἑπτὰ μόνον ὥρας, θὰ πε-
ράσῃ και ἀπὸ τὸ γραφεῖόν μου να μ' ἐπισκε-
φθῇ. Ἡ χαρὰ μου δέν περιγράφεται ποῦ θὰ
γνωρίσω και προσωπικῶς μίαν τόσο καλὴν
και ἐνθουσιάζη μου φίλην. Τὴν περιμένο
ἀνοπομῶνως και κάτι περισσότερο.

Βλέπω, Μαγᾶλη Ἰδέα, ὅτι πέρα πολλὰ
ἐδιείδισες περὶ Πνευματικιοῦ. Νομίζω ὅτι
εἶνε ἀρκετὰ και ὅτι καλά θὰ κάμης να μὴ
διαβίξῃς ἄλλα. Αὐτοῦ τοῦ εἶδους ταναγνώ-
σμηκα ἔχουν τὴν ἰδιότητα να χालοῦν τὰ
μυαλά. Τὰ δὲ περᾶματα — ὦ, ἐκείνα εἶνε
ποῦ εἶνε!...

Γυμνασιόται, δέν εἶνε δυνατόν να ἔλαβα
ἐπιστολὰς σου και να μὴ σοῦ ἀπήτησα. Πάν-
τοτε ἀπαντῶ, ἔστω και στυτῶμος. Ὅσον διὰ
τὰς λύσεις, ὁ Ὁδηγός τοῦ λέγει ρητῶς: ὄθρα!
λύσεις θεωροῦνται αἱ κατ' ὅλα συμφωνοῦσαι
πρὸς τὰς δημοσιευμένας. Ἐξήγησα ἄλλοτε
διατὶ δέν εἴμπορεῖ να γίνεταὶ διαφορετικὰ.
Εἶπα ὁμως ὅτι οἱ λῦται ἔχουν τὸ δικαίωμα
να σημεῖωνον ὅλας τὰς λέξεις ποῦ εὔρισκουν
συμφωνοῦσαι με τὴν πρότασιν, και δύο, και
τρεῖς, και πέντε διὰ κάθε Ἀσκητήν. Και τότε
μεταξὺ αὐτῶν πολὺ πιθανόν να ὑπάρχη και ἡ
λέξις τῆς Διαπλάσεως.

Ἡ Φαρακὴ Ἐσπεραντιστρία—ὄνομα και
πρᾶγμα—μοῦ γράφει: «Καὶ αὐτὴ ἡ Βουλγα-
ρία μᾶς περνᾷ. Φαντίσου ὅτι ἔχει πέντε Συλ-
λόγους: Ἑσπεραντιστῶν και ἐν περιοδικόν εἰς
Ἑσπεραντό. Ἐνῶ οἱ Ἕλληνας Ἑσπεραντισταί
εἶνε μόλις 4—5. Πῶς θι ἤθελα να ἴτο δυνα-
τόν να γίνῃ κ' ἐδῶ ἕνας Σύλλογος... Ὁ
περισυνὸς Ἑσπεραντιστῶν ὑπάρχει και φέ-
τος; Ἦθελα να τοῦ ἔλεγα να στείλῃ τὴν
διείδυσιν του εἰς τὸ "Tutmonda Jar-
libro". Ὄ, τὴν στείλωμασιν και ἡμεῖς, διὰ να
φαίνονται οἱ Ἕλληνας Ἑσπεραντισταί περι-
σσότεροι.»

Καθὼς και ἰδιαιτέρως σοῦ ἔγραφα, Λευ-
κὸν Κείνον, ἡ σωτημένη ἐπιστολή σου
ἐφῆκεν εἰς τὸ γραφεῖόν μου παραδιασμένη
και μέσα δέν ὑπῆρχον αἱ 8 δραχμαί. Δι'
αὐτὸ πρέπει να προτιμάτε πάντοτε τὰς τα-
χυδρομικὰς ἐπιταγὰς. Αὐταὶ δέν κλέπτονται
ποτέ.

Ὄρασιότη ἡ περιγραφή τῆς φωτογραφι-
κῆς ἐκδρομῆς σου, Μαγᾶρατῆ ἐξ Ἀερο-
πόλεως. Και ἐγὼ ἀντιπαθῶ πολὺ τὴν μαλ-
λιαρὴν γλῶσσάν, μάλιστα εἰς τὴν πεζογρα-
φίαν. Ἄλλὰ πρέπει να ὁμολογήσης ὅτι τὰ
παιδικὰ ποιηματάκια τοῦ κ. Πάλλη εἶνε χαρι-
τωμένα. Αὐτὸ πᾶ τὸ ὁμολογοῦν και οἱ ἐχθροί
του. Διάβασε π: χ; τὸ σημερινόν. Τί ὠραῖον!
Και καθόλου μαλλιαρόν καμμία ἀπὸ τὰς λέ-
ξεις ποῦ δικαίως ἀντιπαθεῖς.

Ὄρασιότηας ἐπιστολὰς μοῦ ἔγραψαν αὐ-
τὴν τὴν ἐβδομάδα και οἱ ἐξῆς: Γανκοχά-
ραμα, Ζῆτω ἡ Πατρίς μας, Κόνικη Γρα-
βάνα, Μαῦρο Χίον, Πανζουρλιασός, Χορὸς
τοῦ Ζαλόγγου, Ἐθνικὴ Σημεία, Ἄνθος
τῆς Ἀγύπτου και Ρεφιζόλουσα Καρδιά.

Ὁ ἄπορος ὁ ἐγγραφεὺς φέτος ὑπὸ τῆς Κυ-
ρίας Παράδεισης και πῆσει ὑπὸ τῆς Χρυσῶ-
κωνης Ἀδῆς, Καρκαλάς και Ἐρηνδάς Θα-
λάσεως τὰς εὐχαριστίας ἄλας ἀπὸ καρδίας και
ζητεῖ τὰ ὀνόματα των διὰ να τὰς εὐχαριστήσῃ
και ἰδιαιτέρως.

ΣΗΜΕΡΟΝ

15 Μαρτίου εἶνε ἡ τελευταία προθεσμία τῆς
ἐγγραφῆς και τῆς ἀνομόσεως με δικαίωμα
συμμετοχῆς εἰς τὸ Λαγεῖον τῶν Ἁώρων.
Ἄλλὰ θὰ περιμένο και ὀλίγας ἡμέρας άκομη.

ἔως νὰ ληφθοῦν καὶ αἱ ἐπιστολαί, αἱ παραδοθεῖσαι εἰς τὸ Ταχυδρομῖον τῆν 15 Μαρτίου τοῦ βραδύτερον. Διὰ τοῦτο περὶ τοῦ ἔσοπαθώματος καὶ τῶν ἀποτελεσμάτων του θὰ εἶπω εἰς τὸ προσεχές.

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΠΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ὅδδεν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἐν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος (φρ. 1.) Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεοῦμενα λαμβάνουν μέχρι τῆς 30 Νομβρίου 1908. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ αἱ ἀνήκουν εἰς ἀρχαία, καὶ ἄλλα ἀπὸ κ. εἰς κοινότητα.]

Νέα ψευδώνυμα: Ροδοδαρνοστεφανομένος Ἕλληρ, α. (Σ.Θ.) Πολύτιμος Λίδος, κ. (Σ.Β.) Παινοσιτίσιος Νησί, κ. (Ε.Β.) Δευκὴ Νεφέλη, α. (Π.Τ.) Ζεζάνιον τῶν Πατρῶν, κ. (iii) Σκυλοκαυγᾶς, κ. (+ + +) Ρίζοσπάτης, α. (Δ.Μ.) Κοραῆς, α. (Ε.Ν.) Ὀνειροπόλος τῆς Ἀγίας-Σοφίας, α. (Ο.Α.) Ἀναποδογορμισμένο Τριαντάφυλλο, κ. Ἑθρικὴ Σηραία, α. (Ε.Σ.) Ἀραγρόντο Βονό, α. (+ +) Μιλησία, κ. (Ε.Δ.) Ἀπομακρυσμένο Ἑλληνόπουλο, κ. (Ζ.Ζ.) Γέρος τοῦ Μωρηῶ, α. (Γ.Μ.).

*Ανανεώσεις ψευδωνύμων: Νυκτοκόραξ, α. Γηραιὸς Νεῖλος, α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν ἢ ἀγωνία Βασιλόπαις μετὰ τὴν Ἡγὸν τῆς Καρόλας, Ἐθνικὴ Ἐκδοκισμὸν καὶ Ζήτω ἡ Ἑλλάς—ἡ Κόμησα τῆς Φουλλαρδίας μετὰ τὴν Ἑμπνευσμένην Μουσικὸν, Ἀδελφὸν τοῦ Ἀπέριον καὶ Μαριωραμένον Βασιλιάδων—ἡ Νεράιδα τοῦ Ὁσκουνοῦ μετὰ τὸ Ἄγθος τῆς Αἰγύπτου, Σαητινεμένο Ἑλληνόπουλο καὶ Χρυσωπτερόγον Ὀνειροῦν ἢ Σανθροβόλος Ἀρκίος μετὰ τὴν Ἑλληνικὴν Δόξαν καὶ Διανῆ Ὀδρανόν—ἡ Μπόμ μετὰ τὴν Δουκισσὸν τῶν Σαλώνας, Διακριθεῖσαν Ἀρσενικήδα καὶ Μαριμένο Τριαντάφυλλο—ὁ Φοῖβος Ἐδρώτας μετὰ τὸν Ταπεινὸν Γισομὲν, Κίρκον τοῦ Ἐδρώτα καὶ Δουκιτῆς Ἀρχαίας—τὸ Μαυροχόμιον μετὰ τὸν Δουκίαν τῆς Ἀρχαίας—ἡ Μελαγχολικὴ Σεληνολόγος μετὰ τὴν Μαριμένον Φύσιν καὶ Ἀδροφίλιον Ἐβώ—ἡ Προσφιλις Ἀνάμνησις μετὰ τὴν Γαργαριανὴν Κρήνην—ὁ Ἀναγεννώμενος Φοινῆς μετὰ τὸν Ἀγρίον Ἐρμῆν, Ναυτοπούλαν τοῦ Μασολογγίου καὶ Δικηγόρον τῶν Συνηρομητῶν—τὸ Νυκτολούδο μετὰ τὴν Ἐθνοσύδω Ἑλληνίδα καὶ Ἑμπνευσμένην Μουσικὸν—τὸ Κωνσταντινικὸν Ἀδάσπον μετὰ τὸν Δαναΐδην, Ταπεινὸν Γισομὲν καὶ Φύλλον στ' ἄντρα—ὁ Ρυολέττος μετὰ τὴν Κάρμεν—ἡ Ἀθάνατος Ψυχή μετὰ τὴν Ψυχρὴν Ἀκίνα, Μελαγχολικὴν Σεληνολόγισσα καὶ Μυροβόλον Χαραγῆν—ἡ Μυριέλλα μετὰ τὸν Πετρογιάννη καὶ Ἀστραπόγιαννο.

Ἡ Διαπλάσις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Ἑλληνικὸν Ἀστέρην (νέος Διαγωνισμὸς Ἀδύσαν ὑπάρχει ἀπὸ τὸ 19ον φύλλον) Ἀλέξανδρον Φ. (ὁ δὲ δημοσιευθῆ) Γλυκογράφου (χάρις ποῦ ἐγενεε καλὰ καὶ εὐχαριστῶ ποῦ μετὰ τὴν σασ τὴν βραχνάδα ἐρητηόσεις ὑπὲρ τοῦ περιοδικοῦ μας) Μιμῶζαν (ἐν καὶ ἡ Διαπλάσις ἐγένετο ἀπὸ ἁδραματίας δεκαπενθήμερος, δὲν θὰ τῆς ἦτο δύσκολον νὰ μεταμορφωθῆ ἔτιον ἀλλ' ἡμεῖς θέλομεν χωρὶς μεταβολῆν καὶ οικονομίαν νὰ βελτιωθῶμεν καὶ αὐτὸ εἶνε τὸ δύσκολον) Χιανὸν Ὀδρανόν, Δαναΐδην (ἐλήφθη ἢ β' τριμητία καὶ ἐσημεϊώθη εἰς τὸ ἐσοπάθωμά σου) Μαριμένον Φύσιν (ὁ Θεὸς νὰ σὲ παρηγορήσῃ... ὅπωςδῆποτε περιμένω αὐτὴν τὴν φωτογραφίαν, διὰ νὰ γνωρίσω κ' ἐγὼ τὴν ἀπαρῆεν τῶν κόκκινων βραχιολίων) Ἑλληνόπαιδα τὸν Ἀλεξάνδρου (ὁ τῆμος τοῦ 1879 τιμᾶται φρ. 2,50 εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις Ἀργυροφάντον Δία (ἐλήφθησαν) Ἀστρῶν

τῆς Ἀδῆς (τίποτε δὲν γνωρίζω περὶ αὐτοῦ τοῦ περιοδικοῦ) Ἐλαβ μόνον τὴν Ἀγγελίαν του ὅπου καὶ σὺ) Καπετᾶν Ζέζαν (ὡραιοτάτη ἢ πρώτη ἐπιστολή σου ἐπιθυμῶ νὰ μοῦ γράψῃς συχνά) Βασιλοῦσαν τῶν Κνωμάτων καὶ Χρυσὸ Ἀγγελοδὲ (βραβεῖα ἔστειλα) Ἀημόδογον (μετὰ μεγάλην μου εὐχαρίστησιν ἐδιὰβασα τὴν βιογραφίαν τοῦ Κέρη καὶ σὲ συγχάρω) Ἕλληρ Η. Α. (γράφε μου λοιπὸν συχνὰ διὰ νὰ συνεθίσθῃς ἀλλὰ νὰ πάρῃς καὶ ψευδώνυμον, διὰ νὰ ἠμπορῶ νὰ σοῦ ἀπαντήσω) Ἀσηρ (ἔχει καλῶς) Μόνωσιον (ἔστειλα) Ν. Πυροκ... (εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις ἀπὸ τὸ γράμμα σου ἐνόησα ὅτι εἶσαι πολὺ καλὸ παιδίον) Ἀγγελικὴν Το. (ἐνόησά τὴν δυσκολίαν, ἐν ἠμπορήσει, καλὰ ἐν ὄχι, δὲν περᾶζει τὴν ἀγάπην σου τὴν γνωρίζω) Κόρη τῆς Μακεδονίας (περαστικὰ στὸν μπαμπά) Πόθον τῆς Μακεδονίας (ἐστᾶλλη) Ἐπιστηνὴ Ἡμέτην Μαρτίον (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ἐσοπάθωμά) Μαριμένον Γαζίαν (βραβεῖον ἔστειλα) Μαριμένον Κῆμα (νέος Διαγωνισμ. Ἀσκήσεων θὰ προκηρυχθῆ περὶ τὰ τέλη Ἀπριλίου) Ἀναγεννώμενον Φοινῆκα (τιμᾶται φρ. 3) Ρίζοσπάτης (ἔνδεκα ἔτων καὶ ἔχεις καὶ σφραγίδα) Βασιλείον τὸν Βουλγαροκτόνον (ἔστειλα) Ἀνκανγὸς Σμύρνης (εὐχαριστῶ καὶ διὰ τὸ νέον ἐσοπάθωμά) Κνωματίσσαν Κωνσταντινον, κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 12 Μαρτίου ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Ὁ χρότος τῶν ἰδίων, ἐπὶ τοῦ ὅποιον δὲν νὰ γράψωσι τὰς ἰδέας των οἱ διαγωνιζόμενοι πωλεῖται ἐν τῷ Γραφεῖο μου εἰς φρακτέλιος, ἐν ἑκάστῳ περιεχέει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

Αἱ ἰδέαι δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πετριώδως μέχρι τῆς 25 Μαρτίου ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 4 Ἀπριλίου, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 19 Ἀπριλίου.

150. Δεξιόγραφος.

Ἄν σιμῶσης εἰς τ' αὐτὴ σου Ὄργανον ἀκουστικόν, Μία πόλις τοῦ Ἑβρείου Θά προβίλη σὲ λεπτόν. Ἐστᾶλλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνος Ναυτοκόμου

151. Συλλαβογράφος.

Δυὸ σύμφωνά ἐνόησεν Καὶ βλάτω μετὰ χαρὰ Νὰ ζωντανεύῃ κατὶ Ὄρειο καὶ νὰ πετῆ. Ἐστᾶλλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Ἀδῆν

152. Στοιχειογράφος.

Ἀκέραιο, ψέγω καὶ πετῶ Ἄν καὶ ψυχὴ δὲν ἔχω Ἐχρὶς κεφάλι, εἶμαι νερό, Μὰ σὲ νερό δὲν κρέχω. Ἐστᾶλλη ὑπὸ τοῦ Ἐνωσις ἢ Θάνατος

153. Συλλαβικὸς Ρόμβος.

- 1.—Φωνῆεν.
 - 2.—Μέρος στρατοῦ.
 - 3.—Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης.
 - 4.—Πόλις ἰσπανική.
 - 5.—Ἄντωνυμία ἀναφορική.
- Ἐστᾶλλη ὑπὸ τοῦ Χρυσοκόμου Ἀετατος

154-158. Μαρτίνον Γράμμα.

Τῆ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ δύο συμφώνων, πᾶντοτε τῶν αὐτῶν, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Κηρός, Ἄϊας, Ἥλιος, Ἀθλίαι, ἔδωτο. Ἐστᾶλλη ὑπὸ τοῦ Χρυσωπτερόγον Ὀνειροῦ

159. Μεταμορφώσις.
Κῆρος γίνεται ὁ Ἀθήτης. Μὲ ὅχι τὸ μεταμορφώσις. Καὶ μπορεῖς σὺν καλῶς λόγῃς. Στὸ λεπτὸ νὰ τὸ σκαρώσης. Ἐστᾶλλη ὑπὸ τοῦ Ἐθνοκῶ Ἰδεωδους

160. Διπλὴ Ἀχροστιχίς.
Τὰρχικὰ γράμματα τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν Νηρηίδα, τὰ δὲ τρίτα μικρὸν ἐντομον:

- 1, Στρατηγὸς Ρωμαῖος 2, Ἄγιον Ζώνον 3, Νῆσος τοῦ Ἴονίου 4, Μουσικὸν ὄργανον 5, Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης.

Ἐστᾶλλη ὑπὸ τῆς Κομητείας τοῦ Ἀθίου

161. Φωνηεντόλιπον.
πρ-μν-χρ-γλ-σ-λ
Ἐστᾶλλη ὑπὸ τοῦ Ἀστρῶν τῆς Ἐρῆμου

162. Γρίφος.
ἤρξεν
8,15" A
II 3,25" 3"
0,40"
Ἐστᾶλλη ὑπὸ τοῦ Ἐλευθέρου Ἑλληνος

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Η Ἐλαβα ψευδώνυμον.—Εἰς τὸν Σύλλογον ἡμῶν **Μιμῶζης** ἐγκαρδίσως ἐρχέαι.—**Χειμωνιάτικος Ἕλιος.** (H, 168)

Η Μιμῶζα σὰς εὐχαριστεῖ θερμῶς, ἀγπηταί **Ἰουλιέττα** καὶ **Μαρία.** (H, 169)

Ι **Θαυμάσιος!** ἤξιζε τὸν κόπον ἢ κλοπή μασι... **Μαργαριτάρη...** Ὅχι σὺν ἐστὶ ποῦ ἐκλεφθεῖς ἐλπίαι, τὸ Ἑλληνικὸν Φιλότιμο χούμωται, ὁ **Χιανὸς Ἀστὴρ** χαλάσει!... Πῶς ἐπέρσασε οἱ τρεῖς εἰς τὸ παρακάλι;—**Βασιλόπαις, Γαζία.** (H, 170)

Α νταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια πανταχόθεν, ἐκτὸς Μικρᾶς Ἀσίας καὶ Μιτυλήνης. Ἀπάντησις ἀσφαλίστατη.—**Jean Papadopoulos, 400 Quai Belle vue, Poste Française, Smyrne.** (H, 171)

Προτεῖνω γενικήν ἀνταλλαγῆν Μικρῶν Μουσικῶν. Παρακαλῶ ἀνταλλάσσοντας νὰ θέτωσι τὸ ἀληθὲς ὄνομα αὐτῶν.—**Ἀναγεννώμενος Φοινῆς.** (H, 172)

Ι δρόβη ἐν Μιτυλήνῃ Σύλλογος αἰΘΑΠΙΣΑ ὑπὲρ τῆς Διαπλάσεως. Ζητοῦνται μέλη πανταχόθεν Ἀπευθυντέον: **Μιχαὴλ Ι. Βαστάγον.**—Ἄγων, ἐργαζόμεθα μόνον ὑπὲρ τῆς Διαπλάσεως. (H, 173)

Ι θαυμάσιος, τὰ μέτρα σου! Ὁ λόρδος χαίρετᾶ! στραβάθνης!! ἔσκασε νὰ γελᾶ! Ἡ Βασιλόπαις ἐπέφερε χαλάστρα; Προσοχὴ οἱ αλιέπομοι. Πῶς πέρασες σὲ παρακάλι;—**Ἀγωνία Βασιλόπαις, Ἀστὴρ τῆς Χίου, Ἑλληνικὸν Φιλότιμο.** (H, 174)

Α γωνία Βασιλόπαις, μετὰ τοῦ Ζεφύρου τὴν πνοὴν προβάς μουρόβουλο, δέξου ἀπὸ μὰς τὸ ὦρα καλῆ, καλὸ σου κατευόδιο.—**Ἑλληνικὸν Φιλότιμο, Χιανὸ Ἀστὴρ, Γλυφοκωνιά.** (H, 175)

Σ υγχάρισμα ἐγκαρδίσως φιλτατοῦ **Μαριωραμένον Βασιλιάδων**, διὰ τὴν περιφανῆ καὶ θριαμβευτικὴν νίκην ἡμετέρας, εὐχόμενοι αὐτῷ ὅπως πάντοτε πρωτεύῃ ἐν τῇ δουλιχοδρομίᾳ τῆς ζωῆς.—**Ραϊζῆς, Φιλομήλα, Ἑλλωβασιλέμμα, Δωτοφάγος.** (H, 176)